

CHINA MIÉVILLE

UN LUN DUN

Traducere de ALEX NICHIFOR

China Miéville s-a născut la 6 septembrie, 1972 în Norwich, Marea Britanie. Autor multi-premiat de ficțiune, ține să își descrie operele ca făcând parte din genul „weird fiction“, aparținând unui grup de autori care încearcă să îndepărteze genul fantasy de influențele și clișeele specifice lui J.R.R. Tolkien.

Miéville locuiește în prezent în Londra. Când avea 18 ani, a trăit și a predat engleză în Egipt, acolo unde a dezvoltat un interes puternic pentru cultura arabă și politica Orientului Mijlociu și de Est. Miéville și-a luat licența la *Cambridge*, în antropologie socială, și a absolvit masterul și doctoratul cu merite speciale și la *London School of Economics*. A reușit de asemenea să obțină o bursă Frank Knox la Harvard.

Membru al Partidului Socialist al Muncitorilor, a candidat din partea Alianței Socialiste pentru Casa Comunelor din Anglia la alegerile din 2001. Preferința sa pentru politica de stânga reiese și din scrierile sale (e evidentă în *Consiliul de Fier*, al patrulea roman al său).

Primul său roman, *King Rat*, a fost nominalizat pentru premiile *International Horror Guild and Bram Stoker. Stația Pierzaniei (Perdido Street Station)* a câștigat premiul Arthur C. Clarke și a fost nominalizat la premiile *Hugo, Nebula, și World Fantasy*. Cel de-al treilea, *Cicatricea (The Scar)*, a fost nominalizat pentru premiile *Arthur C. Clarke și World Fantasy*.

În scrierile sale este influențat de autori precum *M. John Harrison, Michael de Larrabeiti, Michael Moorcock, Thomas Disch, Charles Williams, Tim Powers, J.G. Ballard, H. P. Lovecraft, Mervyn Peake și Gene Wolf*. Momentan face doctoratul în Relații Internaționale. Este supranumit „Regele cerceilor“, datorită numeroaselor piercing-uri pe care le-a adăugat în decursul anilor.

Volume apărute la Tritonic:

Stația pierzaniei, în octombrie 2005, câștigătoare a premiilor British Fantasy și Arthur C. Clark în anul 2001.

Cicatricea, în februarie 2006.

Consiliul de Fier, în mai 2006, câștigătoare a premiilor Arthur C. Clarke și Locus în 2005.

Lui Oscar

Într-o cameră cu nimic ieșită din comun, într-o clădire obișnuită, un bărbat lucra la niște teorii foarte neobișnuite.

Bărbatul era înconjurat de chimicale strălucitoare aflate în sticle și flacoane, de tabele și aparate de măsurat, și de teancuri de cărți, ca niște parapete, în jurul lui. Le rezema, deschise, unele pe altele. Căuta referințe între ele, părând să citească mai multe în același timp; cântărea informațiile, făcea adnotări, tăia adnotările: se afla la vânătoare de fapte legate de istorie, chimie și geografie.

Era liniște, se auzeau doar scrijeliturile stiloului și ocazionalele murmure de revelație. Lucra în mod cert la ceva foarte dificil. Dar după mormăiturile pe care le scotea și semnele de exclamare pe care le trecea în grabă, totuși, se părea că progresa.

Bărbatul făcuse un drum tare lung pentru a putea face ceea ce făcea acum. Era atât de absorbit, încât îi luă un timp până să observe că lumina din jurul lui se stingea, nefirec de repede.

Un fel de întuneric se apropia de ferestre. Un fel de tăcere — mai mult decât absența sunetului, prezența unei liniști prădătoare — se așeza în jurul lui.

Bărbatul privi în sfârșit în sus. Încet, își puse jos stiloul și se roti în scaun.

— E cineva? întrebă. Professore? Tu ești? Este ministrul, aici, cumva...?

Nu primi niciun răspuns. Lumina dinspre coridor slăbea în continuare în intensitate. Prin sticla fumurie a ușii, bărbatul putu să vadă întunericul luând formă. Rămase pe loc. Inspiră, iar ochii i se măriră.

Degete de fum se strecurau pe sub ușă, intrând în cameră. Se răsfirau prin crăpătură ca niște organe de simț.

— Deci... șopti bărbatul. Deci tu erai.

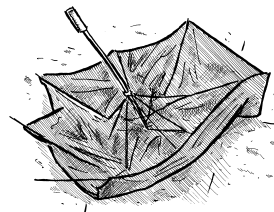
Nu primi niciun răspuns, dar din spatele ușii veni un zgomot foarte slab, ca o bubuitură, care putea la fel de bine să fi fost un râset.

Bărbatul înghiți în gol și făcu un pas în spate. Dar își fixă privirea. Urmărea cum fumul devenea tot mai gros în jurul marginilor ușii, învârtindu-se către el. Intinse mâna către notițele sale. Se mișcă rapid, târând un scaun cât de silențios putu până sub o conductă de ventilație aflată la înălțime. Părea speriat dar hotărât — sau hotărât dar speriat.

Fumul continua să vină. Înainte să aibă ocazia de a se urca, se auzi un alt zgomot-râset-bubuitură. Bărbatul privi în direcția ușii.

PARTEA I

Zanna și Deeba

1

Vulpea respectuoasă

Nu era niciun dubiu în privința asta: în spatele cadrului pentru cățarat se afla o vulpe. Iar vulpea aceasta stătea și privea.

— Este, nu-i așa?

Locul de joacă era plin de copii, uniformele lor gri fluturând în timp ce ei alergau și loveau mingi, dând goluri ingenioase. Printre toate strigătele și jocurile, câteva fete urmăreau vulpea.

— Cu siguranță este. Doar stă acolo și se uită la noi, spuse o fată blondă, înaltă.

Putea să vadă clar animalul printre vârfurile de iarbă și ciulini.

— De ce nu se mișcă?

Păși încet înspre ea.

Prietenele crezuseră la început că animalul era un câine, și porniseră zburdalnic către el, pălăvrăgind. Dar la jumătatea drumului pavat cu piatră mărunță și-au dat seama că este vorba de fapt de o vulpe.

Era o dimineață de toamnă rece, fără nori, iar soarele strălucea. Niciuneia dintre ele nu-i venea să-și creadă ochilor. Vulpea continua să rămână nemișcată în timp ce ele se apropiau.

— Am mai văzut una, șopti Kath, mutându-și ghiozdanul de pe un umăr pe celălalt. Eram cu tata pe lângă canal. Mi-a spus că sunt o mulțime în Londra acum, dar că în mod normal nu le vezi.

— Ar trebui să fugă, spuse Keisha, îngrijorată. Eu rămân aici. Aia are dinți.

— Cu atât mai bine pentru a te mânca, zise Deebea.

— Aia era un lup, spuse Kath.

Kath și Keisha rămaseră în urmă: Zanna, fata blondă, se apropie încet de vulpe, având-o pe Deebea, ca de obicei, alături. Ajunseră aproape, așteptându-se ca animalul să se arcuiască într-una dintre acele frumoase curbe de panică ale lor, și să fugă pe sub gard. Continua să nu facă asta.

Fetele nu mai văzuseră niciodată un animal atât de nemișcat. Nu era vorba că nu se mișca: *nu se mișca* cu îndârjire. Până să ajungă în apropierea cadrului pentru cățarat, se furișau deja într-un mod exagerat, ca vânătorii din desene animate.

Vulpea ochi cu politețe mâna întinsă a Zannei. Deeba se încruntă.
— Mda, se uită, zise Deeba. Dar nu la *noi*. Se uită la *tine*.

Zanna — își ura numele, Susanna, și ura „Sue“ chiar și mai mult — se mutase în cartier cam în urmă cu un an, și se împrietenise rapid cu Kath, cu Keisha, cu Becks și cu altele. În special cu Deeba. În drumul ei spre Școala Kilburn, în prima zi, Deeba a făcut-o pe Zanna să râdă, lucru pe care nu mulți puteau să-l facă.

Începând de-atunci, unde se afla Zanna, trebuia să se afle și Deeba. Era ceva legat de Zanna care atrăgea atenția. Era decent-spre-bună la lucruri precum sportul, materiile predate la școală, dansul, orice, dar nu asta era: se descurca să facă lucrurile bine, dar niciodată să se facă remarcată. Era înaltă și ieșea în evidență, dar la fel, nu a jucat niciodată cartea asta: mai degrabă, părea că încearcă să stea deoparte. Dar nu prea a putut să facă asta. Dacă nu ar fi fost ușor să te înțelegi cu ea, asta i-ar fi putut aduce neplăceri.

Câteodată chiar și tovarășele ei erau un pic circumspecte cu Zanna, de parcă n-ar fi fost chiar sigure cum să se poarte cu ea. Până și Deeba a trebuit să admită că Zanna putea fi cam visătoare. Câteodată își pierdea într-un fel concentrarea, rămânând cu ochii zgâiți spre cer, sau pierzând firul a ceea ce spunea.

Dar, în orice caz, în acel moment se concentra la ceea ce Deeba tocmai spusese.

Zanna își puse mâinile în șold, și nici măcar mișcarea ei bruscă nu făcu vulpea să sară.

— Este adevărat, spuse Deeba. Nu și-a luat ochii de pe tine.

Zanna întâlnește privirea blândă a vulpii. Toate fetele privind, și animalul, păreau să se piardă în ceva.

... Până când atenția lor fu întreruptă de clopoțelul de la sfârșitul pauzei. Fetele se uitau una la cealaltă, clipind.

Vulpea se mișcă în sfârșit. Privind în continuare la Zanna, își înclină capul. Făcu asta o dată, apoi sări și fu dusă.

Deeba o privi pe Zanna, și bâigui: „Devine ciudat.“

